

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VI. Quàm magnum beneficium gloriæ speremus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

tum meum, quo doleo non omnia te amare: doleo tot animas sponſas tuas per fidei ar- rhas, tot alia hominum corda idonea ad di- ligendum te ardentiffimè, qui Reges mundi cæloque ſublیمیores poſſent eſſe, iacere in ſimo ſuo, & perire in ſe diligendo ſe, & hæc caduca & horribilia bona terræ, & non te, ô pulchritudo rerum, & amor vniuerſi.

CAPVT VI.

*Quàm magnum beneficium gloria
ſperemus.*

VSque eò eſt Deus bonus & beneficus, vt patiatur nos non æſtimare ſua beneficia & bona noſtra. Anguntur & laborant homi- nes per totam vitam, vt obtineant bonum aliquod temporale, ac demum fruſtratur, ni- hil aut parum conſecuti: quomodo cum mi- nimè ſint ſolliciti, imò nec memores vitæ æ- ternæ, putât ſe illam conſecuturos? Bona quæ habent præ manibus, ſummis conatibus non adipiſcuntur; & bona recluſa & diſtantia in cælo putant è terrâ ſine labore comprehen- dere: pro leuibus bonis ingenter affliguntur; & pro ingenti bono, nec leuiter afficiuntur dignè. Quî fieri poſteſt, vt tam ridiculè & ſtupidè agatur cum ſerio ſolùm gaudio & ſtupendo illo bono? O humillima Maieſtas
Dei,

Dei , cùm hoc vltimum amoris tui miraculum confidero , deficio & stupeo ; quando in cœnâ gloriæ transiens ministrabis nobis.

Quale istud bonum , cuius non decebat ob magnitudinem Deum liberalem omnino esse , sed expectare pretium virtutis , & obsequia nostra , quamuis ista sint etiam beneficia diuina. In creatione & redemptione inopinatò benefecisti , præueniens vota & cogitationem humanam ; sed ad gloriam conatus & officia nostra cum tuâ gratiâ expectas. Proh quantæ magnitudinis erit bonum , quod retardat plenam beneficentiam diuinam præ magnitudine suâ , & operam nostram expectat & laborem ! quod & carè vendit Deus , cùm amicus sit dandi omnia alia gratis : vendidit Laurentio pro adustione , Paulo pro capite , Felicitati pro filiis , Petro pro morte crucis. Imò vt tam carè posset vendere nobis , carissimè emit ipse : crucis nempe ignominiâ , & suâ morte. Cetera beneficia contulit Deus & impendit , vt hoc bonum vellemus , & consequeremur ; quantum erit , pro cuius voluntate tanta Deus dedit & fecit ? & tamen cor nostrum non satis attollitur , vt desideret illud. Si Deus tam varia molitus est , vt gloriam cuperemus ; quantoperè nos debemus conari , vt illâ fruamur ? Si tanta fecit Deus

&

& passus est ut gloriam legitimè daret; quid debemus facere, & pati, ut accipiamus? Stultissimum est, putare posse nos sine labore consequi gloriam, cum Deus tantoperè laborauerit ut daret. Nihilominus duplicato peccamus in hoc dono, quàm in aliis, ingratitude, &, quod peius est, contemptu; quod nolimus consequi, propter quod, ut consequamur, tot sumptus, imò omnia fecit Deus. De reliquis beneficiis ingrati sumus, huius etiam contemptores, dum totis viribus, & spiritu non anhelamus ad illud: sed momentaneam voluptatem præferimus negotio sæculorum.

Quid concupiscimus? cuius satagimus, nisi auarissimi sumus gloriæ? Nundinæ æternitatis momentum fit. Si terra capacissima respectu cæli finiti punctum est; quid erit angusta vita hominis respectu æternitatis infinitæ? & nihilominus possibile est, ut vacet tempus consecutioni & desiderio gloriæ. Si Deus pauperrimo alicui, demonstratis thesauris auro plenis, ita loqueretur; Mille anni vitæ restant tibi, nihil habebis ad sustentationem & victum commodum tanto tempore, nisi quantum ex his thesauris extraxeris per vnus horæ spatium; forsanne pigeret, aut moraretur in ludo aliquo, aut dormiret interim in illâ horâ? Quid torpemus? æternitas
restat

restat nobis, nec licet com meatum æui parare nisi in tempore vitæ huius brevissimo: cur suspendimus sanctam hanc ambitionem, & otiosi sumus? Minus sunt mille anni ad æternitatem, quàm momentum ad mille annos: quid erunt decem aut viginti anni, qui ad summum reliqui sunt tuæ vitæ, respectu æternæ durationis? Quid cessas benè operari? à te vita fugit, ad te mors currit, manet æternitas: & nihilominus negligis congregare divitias æternas.

Quàm molestum iter fecit Regina Saba, ut videret semel Salomonem, non ut maneret cum eo, sed rediret statim? E longè diffitis regionibus veniunt aliqui, ut hominem insignem videant: quantò magis, ut Deum in suâ Maestate vel semel videremus, longos conatus præmittere deberemus? Si daretur ut absque aliâ diligentia pedibus veniremus ad gloriam post mille annos, & cæli iter pedibus peruium esset, nemo est qui recusaret profectionem. Commodius tibi restat iter ad cælum; non ultra domum, imò nec lectum, opus est pedem emittere: cur non audemus omni conatu aspirare ad vicinum bonum? Superatur mare ob solum fulgorem vnius lapidis aut metalli; & torpemus ad claritatem Dei, nec infinitum bonum pretio adhuc laboris solius taxamus. Sed quid iacto

æter-

382

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. IV. 383
æternitatem? etsi gloria non esset æterna, sed
momentanea; tanta superfluit eius boni ma-
gnitudo, vt æternitas patiendi, non deberet
nisiùm æstimari, si vel per vnicum momen-
tum illâ frueremur, videntes in vno instanti
Deum.

O quale erit quod Deus parauit amicis
suis, si hostibus suis se ipsum præparauit &
dedit crucifigendum? Quale erit quod tanti
Deo stetit, quod tanti sumptus fuit illi, non
minoris, quam vitæ, auctoritatis, passionis,
omnipotentiaæ suæ. Si admiramur ea quæ fe-
cit Deus in vsum hominis, cælum, siderum
motus, animalium naturam; quale erit quod
fecit Deus ad ostentationem suæ Maiestatis?
Si vnus oculi artificium, etiam fœdissimi pe-
coris aut iumenti, stupemus; quid erit quod
oculus non vidit, nec auris audiuit, neque in-
cor hominis ascendit? Si hunc mundum, tu-
guriolum Adami, ergastulum peccatorum,
caueam brutorum, tam admirabilem fecit
Deus, vt ad eius considerationem extra se a-
liqui Ethnici in extasin raperentur; quid erit
domus propria & aula Dei? Quantum distat
stabulum fœtidissimum à palatio maximi
Regis ornato lacunaribus aureis, pauimentis
ex lapidibus pretiosis, parietibus locupletissi-
mè bracteatis? imò quantum distat pulchri-
tudo cælorum ab horrido & tetro carcere?
Plus

Plus crede distare sedes Beatorum ab elegantia huius vniuersi, quæ horror erit respectu illius. Plus distat tota hæc pulchritudo huius orbis à sede Beatorum, vt tota hæc venustas, ad quam præ admiratione stupuerunt Philosophi, horror sit & deformitas. Si cælum & natura, quam Deus velut repente fecit, & tam facile ac est dici, talia sunt; quale erit, quod præparauit ab æterno diligentibus se? in naturæ donis, vt dominus se habuit Deus: imperando mundum fecit: at in gloriâ vt seruus transiens & diligens ministrando, quasi placere cupiens. Si pulchritudo mundi visibilis, in quâ non adeò studuit Deus placere, tantoperè placet; quomodo placebit in quo Deus affectauit placere & obsequi? Vniuersus orbis nullius sumptus Deo fuit, nisi vnius vocis; verbo fecit illum: at gloria seruitio & obsequio suo diligentissimum & sollicitum habuit; imò opprobriis, passione, & morte patientissimum.

Si centum annos vacares cognitioni magnitudinis gloriæ, & magnum aliquid conciperes illius, posses reputare nihil te inuenisse, sed tam longè abesse eius intellectu, vt nec de illâ putes coniecturâ suspicatum fuisse quidquam dignum. Sed adhuc in leui suspicionem gloriæ attolle te ad ianuam cælorum; intuere, quàm proximè possis, apertum cælum,

lum, & inde simul despice in terrâ quæ excellentiora & pretiosiora sunt: confer inde vtriusque bona, si fortè apparebunt terrena. Mirare tot studia hominum infelicia, vt sordes terreas seu nihil consequantur; & otium ac torporem, vt vero bono fruantur. Vide inde è fastigio siderum vacuos labores mortalium, certa pericula vt incertum bonum obtineant. Tu verò Dominum audi inuitantem; Veni, posside Regnum meum & diuitias diuinas. donum certissimum sub fide diuinâ promissum, & commendatum diligentia & morte Christi, & votis diuinis. Vbi est ambitio nostra, vbi cupiditas, nisi se explicet & profundat in hunc gaudiorum campum, & verarum diuitiarum thesauros?

Gloriosum me putarem, si consors fuisssem ignominiarum Christi: qualem me putabo cum gloriæ eius fiam particeps? Si ignominia IESU est gloria; qualis erit gloria Dei? Si opprobrium crucis ita magnificet, vt super Imperatorum capita extulerit; si tormenta sua ita honorauit; quantum honorabit & efferet fideles suos, & amicos? Si ossibus Sanctorum concedit inter nos maiorem gloriam, quàm habent omnes Imperatores; quantam concedet apud se animabus? Vis suspicari ruditer magnitudinem gloriæ, quantum excedat nostros labores? metire quan-

B b tum

tum cælestes globi excedant terram : punctum hæc est respectu primi cæli : primum cælum , respectu vltimi , aliud punctum , seu potius nihil : in cuius ambitu vni digito spatij terræ respondent in cælo millia millium miliarium. Idem est auctor gratiæ & naturæ, qui plus voluit excellere munera sua in cælo laboribus nostris in terrâ.

Impleat te semper huius expectatio tanti boni. Quæcumque bona videris in terrâ, despice , cogitans statim alia infinitè maiora te habiturum in cælo. Quæcumque mala conspexeris , non timeas , sperans te his omnibus in æternum cariturum. Quæcumque tibi eripiantur, ne doleas, credens per patientiam æternis thesauris concludenda tibi in deposito. Quæcumque contempnas & relinquas Dei amore , ne te arbitreris perdere , æstimans ea non solum seruanda, sed centuplum reddenda. Ne laborem transitorium fugias, qui speras immobile bonum. Qui deberes desiderare pati, vt conformareris Christo in Caluarie monte, sine spe descensus à cruce, ne reicias patientiam , vt conformeris Deo in gloria , cum certâ spe ascensus ad tantum gaudium. Quomodo torpemus , si hoc ita esse putamus?

Quomodo æstimamus terrestria, si credimus esse cælestia ? Fortasse non benè credimus.

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. IV. 387
mus. Vis scire, quomodo corde & sensu intimo non ita credas, quemadmodum ore dicis credere, maxima esse bona cæli? Si res tuæ & fortunæ mille auri pondo constarent, nonne dares omnia, si crederes posse inde lucrari & augere centum millia? at quomodo credimus esse maiora bona cælestia, cum pro eis adhuc moniti non daremus libenter, quæ ultro & cum gaudio dantur pro terrestribus? Pro vili mercede operarius per totum diem laborat; miles millies expectat mortem pro Regno alieno; & nos pro Regno cælorum, ut fiat nostrum, & pro gloriâ Dei, unâ horâ aliquando non possumus vigilare & orare benè cum Christo. Spernamus vilia & exigua ut accipiamus immensa. Non est tanti accipere parua quàm expectare maxima. O amator & desiderator Dei, desidera & anhe-la ad tantum bonum. Sed ne quietem tuam & commodum tam respicias, quàm quòd ibi securè amabis Deum; & quò plus gloriæ habebis, plus diliges. Gratias ago tibi Deus veritatis, quòd præmium laborum nostrorum copulasti cum amore tui & voto voluntatis meæ, quod est amor tuus.

Bb 2

CA